

DÉLMAGYARORSZÁG

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

KEDD, 1991. OKT. 8., 81. ÉVF. 236. SZÁM

HAVI ELŐFIZETÉSI DÍJ: 185 FT, ÁRA: 7,40 FT

Hét hónap mínusz – Kábelköteg a körút alatt – Márciusra kész a központi épület

Nonstop-torony

Pénteken reggel az építkezés helyszínén műszaki szakértőkkel találkozott a környékbeli lakók képviselője – azt vitatták meg, lehetséges-e más bejárat keresni a therautóknak, amelyek most

az épületek között szállítják az építőanyagokat,

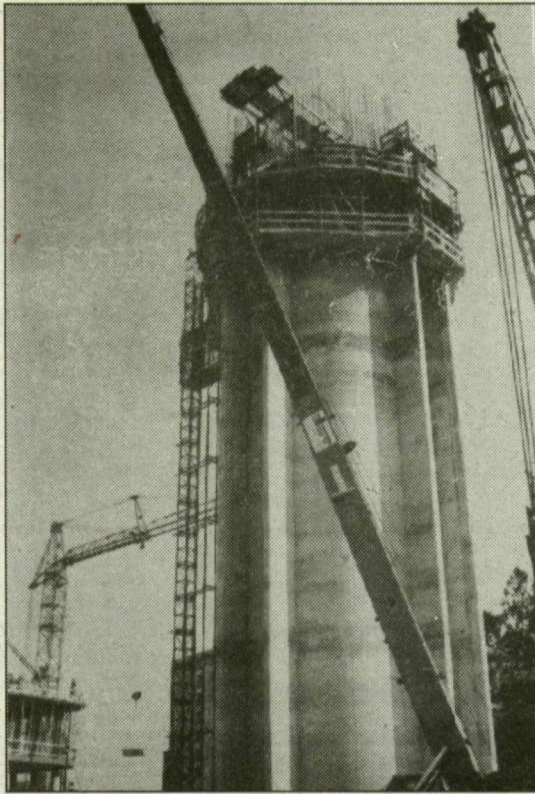
és zajjal, porral zavarják a lakókat. Tudomásul kellett venniük, hogy az általuk elképzelt megoldás – építsenek bekötőutat a körútra – leküzdhetetlen akadályokba ütközik: olyan közművezetékek vannak erre, amelyeket nem lehet megterhelni az útépitéssel.

Amíg az érdeklődés középpontjában továbbra is a sokat emlegetett torony áll, elkészült a központi épület harmadik szintjének födémje. Márciusra be kell fejezni az épületegysétes magjának, „lelkének” számító központi részt (már amennyiben az itt elhelyezett elektronikának lesz lelke...). Azt még mindig nem lehet tudni, hogy a Siemens, vagy az Ericsson nyeri-e a versenyt, s vele a jogot a műszaki berendezések szállítására. Ennek azért van jelentősége, mert a telepítendő technikáktól függ, hogy a központ mely részeivel kell legelőször elkészülni.

Az eredeti elképzelések szerint

tavaly decemberben akarták kezdeni az alapozást,

ám a sajtóból is ismert akadályok ezt nem tették lehetővé. Az eredeti tervekben több kifogásolnivalót is találtak az építési hatóságok. A vitás kérdések tisztázása után 18 méterrel hátrébb került az adótorony, és a központot körülölelő épületkioszorú főhomlokzata is módosult némiképp. Július 4-én érkezett meg a végleges építési engedély, és

FOTÓ: GYENES KÁLMÁN

A Délépítő Kft. erejét megfeszítve és műszaki berendezéseit végsőkig kihasználva dolgozik a Rókusi körút – Tópart utca – Margareta utca háromszögében az új telefonközpont építésén. Leglátványosabban az adótorony emelkedik a magasba: éjjel-nappal, megállás nélkül betonozzák a falat.

három nap múlva, július 7-én már el is kezdték a tényleges munkát. Korábban is dolgoztak ugyan az építési területen, de akkor még csak a felvonulási munka, a közművek telepítése folyt.

A toronyépítéstől különösen tartott néhány környékbeli lakó. Elviselhetetlen zajra, szennyezett levegőre számítottak. Bár elkerülhetetlenül zavarja őket az éjjel-nappal folyó betonozás, és a zajszint is a szabvány szerint engedélyezett határnál mozog, elviselhetetlenségről szó sincs – mondja az egyik korábbi tiltakozó.

Csúszózsálas módszerrel dolgoznak.

Ez a leggyorsabb eljárás, viszont elkerülhetlenné teszi a nonstop munkát. Lényege az, hogy a körülbelül egyméteres zsalut kiöntik betonnal, majd két-három órás kötési idő után egy hidraulikus emelő segítségével följebb csúsztatják, és a még nedves falra ráöntik a következő szintet. A zsalu nem is állhat sokáig egy helyben, mert különben hozzákötne a betonfalhoz.

Az eddig használt autódaru már alig ér föl a mostani, több mint harminc méteres építési szintre, hamarosan csak csörlővel lehet felhúzni a nyers betonnal megrakott tartályokat egészen addig, amíg el nem érik a 100,2 méteres zárómagasságot. Ide kerül a födém, erre szerelik majd az antennatartó acélszerkezetet. Végző állapotában 156 méter magasra nyúlik az adótorony.

A Rókusi körút túloldalán, a tő felől cölöpverő gép kopog. Itt azon dolgoznak, hogy lefektessék a központhoz vezető kábelköteget, amely összesen 48 csövet tartalmaz. (Ugyanebből a célból kell majd árkot ásni a liget felé is, nem pedig azért, hogy a fákat megritkítsák.) Természetesen nem állíthatják le a körút forgalmát, ezért egyszerre csak két sávon dolgoznak.

NYILAS PÉTER

Sok az ittas járművezető

A vízfílmén szambázik a kocsi

A múlt heti közúti közlekedési akció során 2490 járművet ellenőriztek a szegedi rendőrkapitányság munkatársai és az ellenőrzésbe bevont civilek. Mint azt az ORFK még az országos akció előtt közölte, e kontrollal az volt a cél, hogy megszüntessék az autósokat, kinek nincs még kötelező felelősségbiztosítása, ki, mennyit törődik kocsija műszaki állapotával.

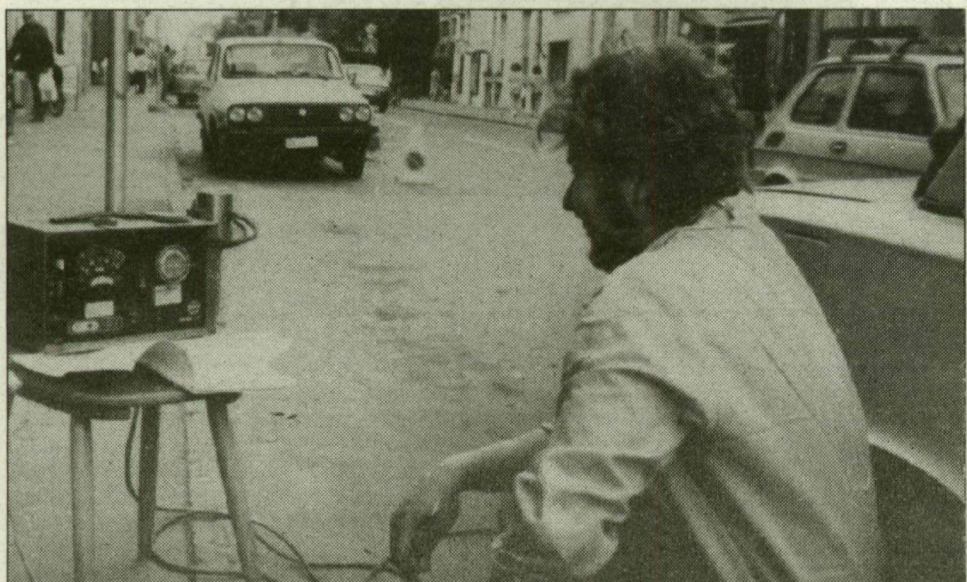
A szegedi kapitányság működési területén elég jól vizsgáztak a járművezetők, közölte lapunkkal Szabó Kálmán őrnagy, osztályvezető. Mindössze 27 szabálysértő ellen készült följelentés, hat rendszámtáblát kellett levenni a helyszínen. Ezek közül is csak hármát a kötvény hiánya miatt. A járművek műszaki állapota is nagyjából megfelelt a követelményeknek, kirívó hiányosságot nem találtak, pedig a vizsgálódás alapos volt. A 250. helyszínen kiszabott bírság összege 70 ezer 650 forint, nem

jelentős. De nem is a büntetés volt az elsődleges céljuk.

Nem a rendőrtől kell félni, hangoztatta az őrnagy. Aki valami miatt leállította a kocsiját az ellenőrzés idejére, semmit sem nyert. Megbizonyosodhat erről egy apró koccanás alkalmával is, nem hogy balesetkor... Az őrnagy sok éves tapasztalata: amint az első csepp eső leesik, fél órán belül többen ütköznek, mint száraz időben egy hét alatt, ezért azt ajánlja, legalább 3 milliméter mély legyen a kocsik gumibroncsainak bordázata. (Az előírás ennél jóval kevesebb.) Ellenkező esetben szinte azonnal kialakul a gumi és a vizes aszfalt tapadási felületén az úgynevezett vízfílm, szambázni kezd a kocsi... S most már bármelyik nap számíthatunk az esőre.

Egyetlen esetiítő ténnyel kell szembesülni (mindannyiunknak): ittas a legtöbb szabálysértő.

MAG EDIT

FOTÓ: SOMOGYI KÁROLYNÉ

Szegedi Álláskeresők Klubja

„Megtanultuk eladni magunkat!”

Harmadik hetéhez érkezett annak a tizenegy embernek a munkája, akik korábban már hosszabb ideje hiába járták sorra a meghirdetett lehetőségeket, mégsem tudtak elhelyezkedni. A munkaügyi hivatal nyugati mintára Job Clubot hozott létre, azaz egy olyan helyet, ahol az állás nélkül maradtak megtanulhatják, hogyan szerezhetnek maguknak munkát.

A három hetes foglalkozás-sorozatuk Kukla Mária pszichológus vezeti. Munkatársai segítségével arra készíti föl az önértékelésükben gyakran sérült embereket, hogy tanulják meg magukat „eladni.” A kifejezés talán még szokatlan nálunk, de egyáltalán nem túlzó. Éppen a résztvevők fogalmazták így, mert körülményeik rászorították őket arra, hogy a „legjobb formájukat hozva” keressenek maguknak lehetőséget.

A kanadai Arthur Mills által kidolgozott, a Világbank, és a Munkaügyi Minisztérium által támogatott program tavasszal érkezett el hazánkba, és most jutott abba a szakaszába, hogy megkezdődhetett a munkanélküliek felkészítése. „Ez itt Magyarország, és nem Kanada, vagy az Egyesült Államok!” – mondhatja egy kételkedő. Neki, és azoknak, akik nem hisznek abban, hogy három hét segíthet valamit a nehéz helyzetbe jutottakon, azt lehet válaszolni, hogy az üres munkahelyek 80 százalékát informális csatornák működésével töltik be.

Egyszerűbben szólva ez azt jelenti, hogy nem hirdetik meg a lehetőséget, hanem személyes kapcsolat, benyomások döntenek. Csöppet sem mindegy, hogyan jelentkezik valaki a potenciális munkaadónál, mit mond az első telefonhíváskor, sikerül-e elérnie a személyes meghallgatást. Az sem közömbös, mit ír az önéletrajzába, vagy pályázatába – célszerű a pozitív tényeknél maradnia, vagyis úgy bemutatkozni, hogy a munkaadó felfigyeljen rá.

A jelentkezőket a munkaügyi hivatal ügyfélfogadóinak ajánlata alapján választják ki. Olyanokat keresnek, akiknek valóban komoly szándékuk az elhelyezkedés (tudjuk, hogy nem mindenki ilyen).

A három hét alatt kemény munka folyik – a mostani csoporttagok egyike úgy érzi, jobban elfáradt, mintha „igazán” dolgozott volna. Olyan változásra voltak képesek, amiben maguk is csak fenntartásokkal hittek korábban.

NYILAS

TARTALOM

Párizsi levél.....	2
Joghézagban vámolunk.....	3
A Sátán és cimborái.....	4
Nyilvánosság.....	5
Az első 10 leggazdagabb.....	6
Miért áll a bérlakások eladása?.....	7
Álom talpig zöldben.....	8
Új szövetségi kapitány...9	
Képzett gazdák.....	10
Nyilas Péter tárcája....	16

A Himnusz Aradon

Mondhatni, rendkívüli dolog történt október 6-án, Aradon. A vértanúk ünnepségén hosszú idő után, engedélyeztetten és elfogadottan (vagy megüriten – e szempontból végülis mindegy) először hangzott fel a magyar Himnusz, s ezzel együtt Romániában először léphetett ki onnan, ahol egy ideje halkan, de már megszólalhatott, a szertartások templomi hermetikájából.

Bizonyára tévednénk, ha ennek okát a két ország közötti diplomáciai kapcsolatok lényeges javulásában keressük. Tény ugyan, hogy a Nyitott Égbolt, s a külügyminisztériumi tárgyalások segítettek valamit a román-magyar viszonyon, ám ez a két társadalom számára legfennebb annyit jelentett, hogy a (mondjuk ki) történelmileg létező ellenszenv nem mélyült tovább. A politika önmagában csak nemzeti érdekekkel, és nem a nemzeti lélektannal tudna számolni. Ami most történt, sokkal inkább annak köszönhető, hogy a megbékítésnek egy olyan formáját kölcsönözte ki, amely normális esetben politikumtól független kellene hogy legyen. Az ökumenikus eszméről van szó.

Közép-Európában régi kényszerűség ez. Amire nincs megfelelő társadalmi fórum, azt felvállalja a művészet, vagy – újonnan – a vallás. Romániában, amióta egyáltalán lehetőség van erre, a magyar nemzeti megemlékezéseket rendre ökumenikus istentiszteletek keretében tartják. Lehet az történelmi vagy irodalmi jellegű, ünnepelhetik akár március 15-ét, akár Ady Endre vagy Kölcsey Ferenc születésnapját, az egyetlen ami védelmet biztosíthat az összejöveteleknél, az az ökumenizmus. Az eredmény pedig kétségtelenül pozitív, ha a megbékélés felől nézzük. De a jelenségnek van más oldala is. A történelmi hitelesség felől. Csak egy példát említve, Ady Endre emlékezési napján a legjobb szándékú ökumenista papok, lelkészek és pópák sem tudták mit kezdeni a szentbeszéd között elhangzó „vástagnyakú kálvinista” vagy éppenséggel antiklerikális versekkel, s az ökumenizmus eszméje ezáltal a hitelesség szempontjából éppúgy klisszévé vált, mintha az eseményt a politikai enyhülés szólamai védték volna. Dehát szabad-e latolgatni a megemlékezések pusztá létét a történelmi hitelesség ellenében? Avagy: kénytelenségből feláldozható-e – részben – a korhűség szelleme az időszerűségért? Arad azt sugallja, hogy igen. Egyelőre igen. Mert az ünnepek ma inkább szólnak valakinek, mint valamiről. Mert, ha az aradi ünnep a jelen emberének szól, akkor neki szól a Himnusz is.

SOMOGYI P. SÁNDOR